

ŐRIZD MEG ÉS ADD TOVÁBB! TANÍTVÁNYSÁG 5. RÉSZ

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. november 10.

Szeretnék valamit elmondani nektek, mielőtt a tanításba belekezdének. Akinek szól, az hallja meg, akinek szól, az vegye föl magára ezt az inget. Akinek nem szól, az engedje el magát, vagy raktározza el magának, hogy ha valamikor neki lesz rá szüksége jusson eszébe. Van valaki itt közöttünk, lehet, hogy többen is vagytok, akik meg vagytok bántva, meg vagytok sértve és hordoztok a szívetekben valami neheztelést, valami terhet, ami nyom benneteket, nyomja a szíveteket, nyomja az érzéseiteket, a gondolataid e körül forognak.

Arra bátorítalak téged, hogy engedd ezt el, mert ez a teher nem Istentől jövő teher, ez a teher egy olyan dolog, amely mindannyiunkat megkísért, életünkben többször is. Fontos megtanulnunk, hogy hogyan kezeljük azt, amikor nem feltétlenül úgy történnek a dolgok közöttünk, vagy velünk, ahogy azt mi elterveztük, vagy, ahogy azt mi szeretnénk. Ezért bátorítalak téged, hogy bárkivel szemben bármilyen panaszod, gondod, bajod, sérelmed van, bocsáss meg neki a szívedből! Ha ezt meg tudod tenni most így könnyedén, akkor most tedd meg, ha nem, akkor, amikor hazamész és elcsendesedsz a csendes magányodban, egy szívbéli döntés legyen. Egy pillanat alatt meg lehet tenni, mert ez hozzáállás kérdése. Ez egy szívállapot kérdése. Ezt senki nem tudja helyetted megtenni, sem a pásztorod, sem a férjed, az a másik ember sem, aki esetleg megbántott téged.

És van itt még valami. Bocsáss meg saját magadnak is! Mindannyian kerültünk már abba a helyzetbe, hogy elrontottunk dolgokat és jó lenne, ha azt hirdethetném, hogy soha többet nem fogunk hibázni, soha senkit nem fogunk megbántani, megsérteni. Benne van a pakliban, főleg, hogy hosszú életet élünk, hogy mi is megbántunk másokat, nem úgy szólunk, indulattal szólunk a saját megnyomort gondolkozásunkból fakadóan, testi módon és az ember ilyenkor vádolja, kárhoztatja magát, vezekelni akar azért, amit tett, amit mondott. Nagyon jó, ha ezt felismered és egyáltalán nem baj, ha rájössz arra, hogy ez az állapot nem jó, mert vádol a szíved. Ha nem vádol a szíved, bizodalmad van Istenhez, ha vádol a szíved, akkor pedig nincs bizodalmad Istenhez – tanítja az Ige.

Úgyhogy fogadd el Istennek a feléd irányuló feltétel nélküli szeretetét, amit ráadásul Ő előre odaadott neked. Ő nem ezután fog megbocsátani neked, sem annak, aki téged esetleg bántott, vagy megsértett, hanem Ő ezt már elvégezte. A te részed az elfogadás és amikor ezt elfogadod, akkor azt mondd, hogy igen, elismerem azt, hogy hibáztam és, ahogy másoknak megbocsátasz, magadnak is bocsáss meg és magadnak is engedd el! Ne engedd, hogy az ördög kárhoztasson és vádoljon téged azért, amit tettél! Térj meg és amennyire rajtad áll, hozd helyre a hibát, amit okoztál, de nem vezet jóra az, ha sokáig hordozunk olyan terheket, amelyeket nem nekünk kell cipelni! Ezt a terhet Jézus vette magára. Ezzel szerettelek volna benneteket kicsit így az elején bátorítani.

Most pedig szeretném folytatni azt a tanítássorozatot, amit elkezdtem hetekkel ezelőtt. A tanítványság sorozat 5. része lesz ez. Amit ma hallani fogsz, az egy nagyon fontos része ennek a sorozatnak. Lehet, hogy ezzel a résszel abba is hagyom majd, mert annyira sok minden mozog bennem, amiről beszélni szeretnék az elkövetkezendőkben, hogy ezt a témát egy kicsit félretesszük és majd valami mással fogjuk folytatni. Ez még kérdéses bennem, azonban mielőtt a mai üzenetet és azt az igesort és azokat a gondolatokat megosztanám veletek, amik moco-rogtak bennem a héten, előtte a jó hagyományomhoz híven szeretnék a gyógyulásról beszélni öt percet, és előre mondom neked, hogy nem fog beleférni öt percbe. Ez csak egy ilyen mézesmadzag, hogy öt percet beszélek erről, de valószínűleg ez nem fog beleférni öt percbe. A következő igesort hoztam ezzel kapcsolatban:

Kolossé 2,16–17.

16. Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában:

17. Melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusban van.

Halleluja! Itt az Ige felsorol pár dolgot: ételt-italt, evést-ivást, újhódat, ünnepeket, szombatot, nincs benne a gyógyulás. Ide sokkal több mindent bele lehetett volna sorolni, de a Szellem így ihlette Pált, hogy ezeket írja ide, de itt azt mondja, hogy ezek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság Krisztusban van. Azt mondja ezekről az ószövetségi dolgokról, amikor a zsidóknak a törvény alatt figyelni kellett a hold járását, az újhódat, az ünnepeket szigorúan tartani kellett, a szombatot tartani kellett, az evés és az ivás is rendkívüli módon szabályozva volt, hogy mit ehettek, mit nem és azt mondja az Ige, hogy ezek mind árnyék képek. Valahogy úgy is mondhatnám, hogy olyan árnyék képek és előképek, amelyeknek a valósága, az igene és az ámene Krisztusban teljesedett be, mert ezt mondja, hogy „melyek csak árnyékai az következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusban van.”

De szeretnék arra utalni, hogy lássuk meg az ószövetségben, az árnyékban, az előképben a gyógyulást, mert ha az árnyékban, az előképben benne van a gyógyulás, akkor benne van a valóságban, Krisztusban is. Azaz, ha az árnyékképben az evés, az ivás, a szombat, az újhódat, az ünnepek stb. jelen voltak az ószövetségben, akkor a fényre, ahogy Jézus megjelent és előállt, Őbenne is benne van, csak világosan, tisztán, beteljesedve, kinyilatkoztatva. Azon gondolkoztam a héten, hogy arra kérlek benneteket most, hogy képzeljétek el, hogy előttem van egy két méterszer két méteres fal, amin nem lehet átlátni és nem látsz most engem. Tudom, ezt nehéz elképzelni, de képzeld el, hogy van itt egy nagy fal előttem és nem lehet átlátni ezen a falon, nem látsz engem. Hallod a hangom és egy reflektor fönről rám világít, az árnyékom a falon kívülre, ide kivetül. Képzeld ezt el! Látod az árnyékomat? Hallasz engem? Igen. De engem nem látsz, mert itt van ez a fal. Ugye?

Mi van akkor, amikor ez a fal eltűnik, vagy én kilépek a fal mögül, akkor mire fogsz nézni? Az árnyékomra? Nem, hanem kire? Rám. Krisztussal ugyanez a helyzet. Nem az árnyékre nézünk már, amikor Ő megjelent. Nem arra nézünk, hogy mi volt az előképben, vagy az árnyék képben, hacsak nem azért, hogy megvizsgáljuk, hogy ha az árnyék képben, az előképben, a fal mögött, amikor nem látunk tisztán, már jelen volt, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a valóságban is, ami a Krisztusban van, jelen van. Ha nincs benne az előképben a gyógyulás, nincs benne Krisztusban sem. De viszont minden egyes újszövetségi kinyilatkoztatásnál, amikor arról beszél az igever, vagy legalábbis rengeteg helyen, hogy meg vagyunk váltva a bűn alól, jelen van az, hogy meg vagyunk gyógyítva a Krisztus sebeivel is.

Egy példát hadd hozzak nagyon röviden a János evangéliumból, a 3. fejezet 16-os versét mindenki ismeri, mindenki fejből tudja, de nem csak azt az Igét fogom felolvasni, hanem az előtte lévő kettőt is.

János 3,16.

16. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

De mi van előtte? Figyelj!

János 3,14–15.

14. És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie.

15. Hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ugye látjuk azt egyértelműen, hogyha „valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” De mi történt akkor, amikor a pusztában Mózes felemelte a kígyót? Ha ismered az ószövetségi történetet, mi történt ott? Miért emelte fel a kígyót, a rézkígyót a póznára? Mi történt ott? A nép lázongott, a népnek problémái voltak, jöttek a mérges kígyók és egy csomó embert megmártak, akik a mérge hatására meghaltak, megbetegedtek, mindenféle gondjuk-bajuk volt, de az az ember, aki felnézett erre a Mózes által felemelt kígyóra, mi történt vele? Meggyógyult! Tehát itt az előképben benne van a gyógyulás. Ne gondoljuk akkor, hogy a valóságban, Krisztusban ez nincs benne! Ugyanúgy szerves része, sőt ezt hangsúlyozni lehetne nagyon hosszan még. Ugyanúgy, ugyanabban a valóságában, hogy meg vagyunk váltva a bűneinktől, meg vagyunk váltva a betegségektől is. Dicsőség Istennek! Halleluja! Elmélkedj ezen! Gondolkodj ezen! Lehet, legközelebb azt az igesort fogom neked elhozni, amit fejből tudsz, az 1Péter 2,24-et, hogy „Akinek a sebeivel gyógyultatok meg.”

Ott is megvan ez a kettősség. Előtte mit ír? De majd ezt legközelebb, jó? Addig te megnézheted. Ott is jelen van a bűnöktől való megváltás és a gyógyulás. A fizikai gyógyulás. Ilyenből nagyon-nagyon sok van az Ószövetségben és ha pedig látjuk, hogy ott jelen van, akkor tudjuk, hogy ez a miénk a Krisztusban, úgyhogy ehhez ragaszkodunk és ezt nem engedjük el. Halleluja!

A most következő tanításnak azt a címet adtam: *Őrizd meg és add tovább!* Tehát, ami most elhangzik, az a Tanítványság sorozat 5. része. A végére talán ki fog kerekedni, hogy miért is így neveztem el ezt az üzenetet. Onnan szeretném kezdeni, nem is tudom, talán ismételni kellene egy picit a pár héttel ezelőtti üzeneteknek hangsúlyát, hogy a lényegi pontja a missziós parancsnak a tanítványképzés. Ennek egy része az, hogy az embereket üdvösségre vezetjük. Sehol nem látod a Bibliában így ezt a kifejezést, vagy erre való utalást, hogy téritsetek meg embereket Istenhez. Természetesen voltak, így is hívjuk, hogy missziós útjai, meg téritő útjai Pálnak annak idején, de a teljes kép úgy áll össze bennünk, ha meglátjuk azt, hogy többet kell tennünk, illetve többre vagyunk elhívva annál, hogy az embereket csupán üdvösségre vezessük. Mert ha élsz száz évet is és üdvösségre vezetsz ezer, kétezer, ötezer embert, de te egy korlátozott ideig élsz itt a földön, mert egyszer innen elmész, akkor az a munka befejeződik.

Úgy kell az embereket üdvösségre vezetni, hogy tanítványozni is kell őket, hogy generációról generációra tovább legyen adva az üzenet és igazából erről lesz szó a mai napon. Az Evangélium egy olyan jó hír, amit nem mi munkáltunk ki magunknak. Nem a mi tetteinken múlik. Jézus nem azért jött el, mert mi annyira odaszántuk magunkat erre. Nem azért jött el, mert mi imádkoztunk érte, nem azért jött el Jézus, mert Ádám könyörgött Istennek, hogy: „Ó, Istenem, elrontottam, bocsáss meg, valahogy segíts nekem ezt helyrehozni!” Nem az ember volt az, aki elindította ezt, hanem maga Isten volt. Nem az ember elkötelezettsége volt az, ami Jézust arra motiválta, hogy eljőjön és meghaljon értünk, hogy megváltson bennünket és megszabadítson a bűn fogságából, hanem ezt az embertől függetlenül tette meg Isten. Az embertől függetlenül tette meg Jézus és nem kértük, nem érdemeltük meg. Ez az Ő döntése volt, az Ő választása volt és az Ő szeretetének a megnyilvánulása volt ez, hogy Ő eljött értünk.

A mi részünk ebben az egészben sok minden, de az üdvösség kimunkálásában nekünk nincs részünk. Nekünk abban van részünk, hogy amit Ő tett, azt elfogadjuk. Az Ő szeretetére adhatunk egy választ. Az Ő szeretetére adhatunk egy hitreakciót az önkéntes, szabad döntésünkből fakadóan. És azt mondhatjuk, hogy igen, belátom azt, hogy ez szükséges volt. Belátom azt is, hogy én ezt nem tudtam volna magamért megtenni, én nem tudom magamat megváltani, de Te ezt megtetted értem! Nem értem pontosan, hogyan és miért, és nem tudok ebből nagyon sok mindent, de köszönöm, és ezt elfogadom! Tehát valami a mi dolgunk, valami pedig Isten dolga. Az, hogy meglegyen váltva a világ, ezt mi nem tudtuk volna előidézni semmilyen jó cselekedettel, semmilyen jó magaviselettel, semmivel sem. Ez Isten dolga volt, és az Ő szabad, szuverén döntése és erre a kegyelemre csatlatkozik rá a mi hitünk, amely egy válaszreakció erre.

A mai napon a 2Timóteus levélből szeretnék sok-sok igeverset felolvasni, amiben Pál egyértelműen átadja a stafétabotot Timótheusnak és gyakorlatilag lefekteti az intézményesült egyház működésének az alapelveit. Olyan dolgokat mond el Pál apostol itt, amelyeket máshol nem feltétlenül mond el, vagy nem így és jó, ha azt a háttérinformációt azért tudjuk erről a levélről, hogy Pál apostol utolsó levelei között szerepel ez. A legutolsó levele, vagy levelei között szerepel, életének a vége felé, amely után már nincsen több páli kinyilatkoztatás. Tehát megírja a Római levelet, nem sorrendben mondom, a Filippi levelet, az Efézusi levelet, a Kolossé levelet. Sok levelet ír és a legvégén, a legvége felé ír Timótheusnak egy olyan levelet, amit már nem lehet überelni. Ami kijelentés, ami bölcsesség, ami tudás, ami érettség benne volt Pálban, az benne van ebben a levélben. Tehát nem volt már ennél több, mert a kijelentéseinek a csúcán volt Pál apostol. A kinyilatkoztatásainak, a bölcsességének, a felnövekedettségének a legmagasabb fokán volt és mindezt a bölcsességet, mindezt a kinyilatkoztatást belesűríti ebbe a levélbe, amit annak az embernek, annak a tanítványnak ír, aki a legközelebb állt hozzá. Annak az embernek írja ezt a levelet, aki mindenben azonos módon gondolkodott vele és azonos módon dobant a szíve a dolgokra. Egy olyan ember-

nek írja ezt a levelet, Timótheusnak, akit fiaként tisztelt és szeretett, akiről kijelenti azt a Filippi 2,19–20-ban:

Filippi 2,19–20.

19. Reménylem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust hamarosan elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megértvén a ti dolgaitokat.

20. Mert nincs velem senki hozzá hasonló indulatú, aki igazán szíven viselné dolgaitokat.

Senki nem volt Pál apostol élete végén, akiről azt mondhatta volna Timótheuson kívül, hogy ugyanaz a szíve dobbanása, ugyanazt akarja, ugyanaz az odaszántság, ugyanaz az eltökéltség van benne, ugyanaz a tanítványi, jó szolgálói szív, ugyanaz az imádat. Azt írja, mindenben megegyezik velem, szinte, idézőjelben mondom, szinte fizikailag és szellemileg is a gyermekem és a leszármazottam, szinte már a klónom, mert teljesen egyek vagyunk. Egy ilyen embernek írja Pál apostol a Timótheus levelet, és ebben a levélben Pál elmélkedik a jövőről, prófétál is róla a harmadik fejezetben.

2Timótheus 3,1.

1. Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be.

2. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok,

És elmondja itt azokat a dolgokat, amelyek nem annyira szívderítőek. Aztán van benne egy csomó elmélkedés, hogy Krisztus Testében mi lesz, hogy lesz ezután, hogy mi fog történni. Ez a harmadik és a negyedik fejezetben van eléggé hangsúlyosan jelen.

Ma azonban egy másik lényeges pontjáról fogunk beszélni ennek a levélnek, a Timótheusnak adott utasításokról. Kérlek benneteket most, hogy ha van Biblia a kezetekben, lapozzatok a 2Timótheus levél első fejezetére! Szeretném elolvasni a 13-as, 14-es verset, mely így hangzik a Károli fordítás szerint:

2Timótheus 1,13–14. Károli fordítás

13. Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, amiket tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.

14. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Szellem által.

Ugyanezt a két igeverset szeretném felolvasni a kortárs, magyarosabban csengő, Egyszerű fordítás szerint is, amely így hangzik:

2Timótheus 1,13–14. Egyszerű fordítás

13. Tekintsd mintának és kitartóan kövesd az egészséges tanítást, amelyet tőlem hallottál! Ragaszkodj hozzá a Krisztus Jézus iránti hittel és szeretettel!

14. A bennünk élő Szent Szellem segítségével őrizd meg azt a drága kincset, amelyet Isten rád bízott!

Eléggé határozott utasítás ez itt Timótheusnak és jó, ha úgy hallgatjuk ezeket az Igéket és, ha figyelmeztünk arra, hogy Pál apostol nem csupán azért írta ezt a levelet Timótheusnak, hogy egy személyes bátorítást, személyes üzenetet adjon át, mert ugye tudjuk, hogy ez a Szellem által ihletett levél volt. De tudjuk azt, hogy Isten maga, a Szent Szellem maga szól ezáltal Krisztus gyülekezeti testéhez, azaz hozzánk. Akkor ott ennek megvolt a személyes iránya Páltól Timótheusnak, de ezek az Igék hasznosak arra, hogy építsenek, bölcsességet adjanak, felfrissítsenek bennünket, kiigazítsanak bennünket, ha kell. Itt Pál gyakorlatilag utasítja Timótheust, hogy tartsa meg és vigyázzon arra, amit hallott. Védelmezzé azokat a dolgokat, amiket tőle hallott, azaz az Igét. Ugye ebben benne van a hitvédelem. Szép görög szóval „apologetica”. Jó, ha cseng a füledben ez a szó, mert ez manapság egyre többet használt kifejezés, egyre többen használják, nagyon helyesen. A hitvédelemről van szó és azt az utasítást kapja Timótheus Páltól, hogy őrizze meg, vigyázzon arra a kijelentésre, vigyázzon arra a bölcsességre, vigyázzon arra a tanításra, amit ő hallott Páltól! Őrizzed, vigyázzad, mint egy katonai őrség! Állj oda mellé és vedelmezd, mert ha te nem vedelmezed, akkor ki fogja? Jó lenne, ha azt mondhatnánk, hogy de jó lett volna már abban az időben is, hogy ha van tíz, száz, ezer Timótheus, vagy gyülekezetek sokasága, akik úgy állnak Pál mellett, mint ahogy Timótheus, de itt egy embernek

célozza ezt és nagyon fontos utasításokat ad még itt neki. Pálról tudjuk azt, hogy nagyon sokat prédikált. Nagyon sokat vetekedett, főleg az eretnekségek ellen. Sokat beszélt, sokat tusakodott a zsidókkal, leginkább a törvénykezéseik miatt és a törvénykezéseik ellen. Harcolt és szembeszállt a tisztességtelenséggel, az erkölcstelenséggel. Nagyon keményen fellépett a tisztátalan dolgokkal szemben és azok ellen a dolgok ellen, amelyeket olvasunk más leveleiben is és azt mondja gyakorlatilag ezzel itt Pál apostol Timótheusnak, hogy ezt a harcot te folytasd. Ugyanúgy, ahogy én ezt végeztem, ezt végezd te is. És azt mondja itt, olvasom az Egyszerű fordítás szerint még egyszer:

2Timótheus 1,13–14. Egyszerű fordítás

13. Tekintsd mintának és kitartóan kövesd az egészséges tanítást, amelyet tőlem hallottál! Ragaszkodj hozzá a Krisztus Jézus iránti hittel és szeretettel!

14. A bennünk élő Szent Szellem segítségével őrizd meg azt a drága kincset, amelyet Isten rád bízott!

„Amelyet Isten rád bízott!” Ízlelgessük ezt a kifejezést: „Amelyet Isten rád bízott!” és egy kicsit fordítsuk magunkra azt a kincset, amit Isten miránk bízott, mert meg vagyunk bízva. Nem csak a prédikátorok, nem csak az igehirdetők, nem csak a szolgálattevők, hanem mindenki, aki Krisztusban van és Krisztust hiszi és vallja, meg van bízva. Meg van bízva, hogy azt az értékrendet, azt az erkölcsiséget, azt a tisztaságot, azt az igei kinyilatkoztatást őrizze meg. És ugye a lényegi pontja ennek az Evangélium, ami a hitből való megigazulás, a gyógyulás, az áldások Krisztusban, hogy ezt Ő végezte el, nem pedig a törvény által nekünk magunknak kellett ezt a gesztenyét kikaparni magunknak, hanem Ő az, aki ezt elvégezte értünk.

Ez volt a lényegi kijelentése és summája Pál apostol szolgálatának, azért hívják őt a kegyelem apostolának, mert ő valóban a krisztusi kegyelmet hirdette és volt bátorsága úgy fogalmazni és azt mondani, hogy ez az én evangéliumom. A páli evangélium. Annyira sajátjának, annyira magáénak érezte, persze tudva és tiszteletben tartva, hogy nem tőle fakad ez, hanem ő erről megértést kapott. Ő, aki farizeus volt, aki törvényisztelő volt, aki jó lelkiismerettel gyilkolta a korai tanítványokat, jött a pálfordulás és Saulból, aki nagyon vaskalapos, keménynyakú, törvénykező ember volt, lett az a Pál, akit mi Pál apostolként ismerünk, hogy hajlandó és képes volt a korai időkben azok ellen felemelni a szavát, akik közül jött, akik között nevelkedett és tanult. Mert megértette az igazságot, megértette a lényegét, megértette a hitet és megértette a kegyelmet, a megigazulást, Isten feltétel nélküli szeretetét.

Erre mondja azt, hogy Timótheus, én ezt átadtam neked, kijelentettem, kinyilatkoztattam, elmondtam, bemutattam, szolgáltunk együtt, együtt jártunk, te is szolgálatba lettél téve, delegálva lettél erre és azt mondja, hogy: Figyelj ide, Timótheus! Ezt őrizd, vigyázz rá! Tehát egy nagyon fontos megértés mindannyiunk számára az, hogy ha azonosítani tudjuk magunkat Timótheussal abban az értelemben, hogy Timótheus ugyanúgy tanítvány volt, mint ahogy én tanítvány akarok lenni és tanítvány vagyok. Tehát ha te tanítványnak vallod magad, akkor a te feladatod is az, hogy nem Istent kell megvédelmezned, hanem azt, amit Ő rád bízott. Azt képviseld, azt őrizd, azt védelmezd és annak összefüggéseiben és annak az igazságában, amennyire rajtad áll, a tiszta Evangéliumot tartsd meg. Ugye mondja az Ige, hogy akik megmaradnak az Igében, azok az én tanítványaim. Az előző sorozatoknak szerves része volt az az igevers, amit a János evangélium nyolcadik fejezetében olvasol:

János 8,31.

31. Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, biztonnal az én tanítványaim vagytok;

„Biztonnal az én tanítványaim vagytok akkor, ha megmaradtok az én beszédeimben.” – ez az Attila féle fordítás, de az Ige lényege erről szól, hogy tanítványok vagytok. Akkor vagytok tanítványok, ha megmaradtok az Igében és erre hívja fel itt Pál Timótheus figyelmét, hogy maradj meg benne, őrizd meg és tedd ezt annyira magadévá, hogy ekörül forogjon az életed, mert ez a tanítványság lényege! Ugye elmondtam, hogy mi is ez a drága kincs? Ez az a kinyilatkoztatás, amit Pál kapott az Igéből. Ezt elmondta egyébként pár évvel korábban írt levelében, amit Timótheusnak írt, talán 2-3 évvel, annak a végén, a hatodik fejezetben is már felhívja erre a figyelmét.

1Timótheus 6,20.

20. Oh, Timótheus, őrizd meg ami rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamisan tudománynak nevezett álismeret ellenvetéseitől;

Elég érdekesen fogalmaz itt a Károli, de a lényeg átmegy, azt hiszem. Értjük, hogy őrizzük meg azt a tisztaságot, ami Krisztusban van, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis tanításoktól. Tehát ezt elmondja Pál apostol többször Timótheusnak ebben a levélben is. Elmondja egyébként még máshol is, majd látni fogjuk és ez a mai üzenetemenek a központi egyik része, hogy őrizzük meg azt, amit Isten ránk bízott. Ha nem tudod, hogy Isten mivel bízott meg téged, akkor keresd, kutasd és ismerd fel, hogy neked is, nekem is, mindannyiunknak van ebben egy nagyon-nagyon súlyos felelőssége. Ez nem teherként kell, hogy ránk telepedjen, mert ha értjük ennek a lényegét, akkor az életvitelünkkel úgyis azt képviseljük, ami igazán a szívünkben van. Itt a szívünket, ha hozzá igazítjuk az Igéhez, idézőjelben mondom, ez automatikusan megtörténik szinte. Tehát ahogy éled az életedet, az vagy te valójában. Ahogy gondolkozol a legbensőbb lényedben, az vagy te valójában, az fog kijönni a szádon, azok válnak a szokásaiddá és a szokásaid bizonyítják azt, hogy miben, vagy kiben hiszel.

Isten ránk bízta az Ő szeretetének az üzenetét és gondolkozunk sokszor azon, hogy hogyan tudnám az Evangéliumot hirdetni. Hogyan tudnám én, nem vagyok prédikátor, mondd, nem vagyok felkent tanító, vagy akármi, hogyan tudnám én elmondani azt, hogy értem, meg elfogadom, meg hiszem Attila, amit mondasz, de én nem vagyok olyan, hogy emberek előtt tudnék beszélni.

Mondok egy tanácsot, vagy javaslatot, hogy mire helyezd a hangsúlyt akkor, amikor bizonyosságot teszel bárkinek az Evangéliumról. Mindig-mindig, mindenhol igazság az, hogy Isten szeretet. Az Ő szereteténél mélyebb, tartalmasabb, szélesebb, hosszabb igazság, tanítás, üzenet nem nagyon van. Mindent az Ő szeretete motivált és irányított.

Ha az embereknek elmondod azt, hogy Isten szeret téged feltétel nélkül, akkor ez túlnyomó többségük szívéhez ajtót nyit. Akkor tudod ezt igazán hitelesen és jól elmondani, amikor te ezzel személyesen tisztában vagy, te ezt megtapasztaltad, amikor a te szádból ez hitelesen hangzik, hogy igen tudom, hogy Isten szeret engem.

Hidd el, látom a helyzetedet, látom a betegségedet, látom a házassági válságodat, látom a gyermeked viselkedését, látom az anyagi helyzetedet, egy csomó mindent látok az életedben, mondhatod ezt bárkinek, de tudd meg, Isten tud neked segíteni, mert szeret téged. Ezzel az indító mondattal tudsz beszélni arról, hogy annyira szeretett téged, hogy egyszülött Fiát adta érted, a legdrágábbat.

Miért mondd azt, hogy Isten elvette, meg Isten megbüntetett, meg Isten ezzel sújt? Ez nem igaz. Tudod nagyon sokszor kell vallásos elképzeléseket lerombolni másoknak az elméjében és a szívében, de a szeretet képes ezeket a falakat áttörni. A szeretetről szóló üzenet. Tehát ha a szeretet üzenetét érted, akkor a lényegét érted. Nem teológia magaslatokban kell prédikálnunk az embereknek, hanem az egyszerűséget kell elmondani, aminek a központi üzenete, hogy Jézus annyira szeretett téged, hogy meghalt érted. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, ha valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ugye ezt tudjuk nagyon jól.

Tehát ez mindannyiunk felelőssége és komolyan kell ezt vennünk, mert nem fogják megtudni, ha mi nem mondjuk el. Egyszerűen nem fogják tudni. Honnan tudná a munkatársad, vagy a szomszédod, ha te nem mondd el neki? Mondod, hogy majd elmondja neki más. Majd talán imádkozom azért, hogy a YouTube valahogy feldobja neki ezt a videót, vagy elhívom majd valamilyen alkalomra, de én hadd ne beszéljek neki! Kire gondolsz ilyenkor, amikor így gondolkozol? Ki van a középpontban ilyenkor? Ilyenkor kit szeretünk legjobban? Önmagunkat. Jaj, nehogy engem megítéljen valaki! Jaj, nehogy rossz véleménye legyen rólam! Jaj, nehogy már megváltozzon az a kép benne, amit rólam kialakított! Nagy igazság és nagy bölcsesség, nem ajtóstól rontunk a házba és időnként csöpögtetni kell szépen lassan az igazságot, nem lehet a vödör vizet ráönteni senkire sem hirtelen, mert azzal csak leforrázhatjuk a másikat, még ha hideg víz is az és szüksége is van arra.

Tehát legyél bölcs, hogy hogyan hirdeted az Evangéliumot, de keresd, kutasd a saját szívedet, hogyan tudod hatékonyabban tenni ezt. Apostolok cselekedetei 1,8. Mindenki ismeri, sokat használt igevers. Ez egy nagy segítség a számunkra.

Apostolok cselekedetei 1,8.

8. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljön reátok; és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában, és a földnek mind végső határáig.

Ez az egyik oka, amiért a Szent Szellem adatott nekünk, hogy legyünk az Ő tanúi. Egyértelmű számomra az Igéből, hogy ezt neked nem saját erődből kell csinálnod. Nem a saját képességeidből kell evangelizálnod. Nem a saját bölcsességedet kell használnod ahhoz, hogy elérj mások szívéhez. Nem a saját erőfeszítéseidre van szükség, nem saját kreatív gondolatait kell használnod ahhoz, hogy valahogy elérj a másokhoz, hanem Isten erejét.

A Szent Szellem azért adatott, hogy Ő a segítőd legyen. Ő segít neked abban, amit te végzel. Ő úgy tud segíteni leginkább neked, ha segítségül hívod Őt. Az sem baj, ha megkérdezed tőle, hogy mit csináljak, hogy csináljam és meghallod azt, hogy hogy csináld. Annyira buzgók tudunk lenni keresztényként, annyira nagy bennünk a lendület, annyira tudunk szaladni időnként, annyira be tudunk telni érzelmileg sok mindennel, hogy olyan gyorsan szaladunk, hogy a Szent Szellem lemarad valahol mögöttünk. És akkor mit teszünk? Erőlködünk, aztán beleütközünk a falakba, beleütközünk a visszautasításba, meg tudunk keseredni, meg tudunk fáradni. Miért nem működik jól? Hiszen én azt csináltam, amit te mondtál, hirdettem az Evangéliumot!

De nem saját erőből kell ezt végezni, hanem a Szellemmel együtt. Ráadásul úgy, hogy Ő megy elől, nem pedig mi. Annyira szeretem ezt, ha az Úr megy előttem, akkor nekem csak Őt kell követnem és nem kell figyelnem senkire és semmire. Ezt értsétek jól, a szónak a szép és nemes értelmében. Tehát ezért is adatott a Szent Szellem, hogy tudjuk Őt hirdetni és legyünk neki tanúi. Soha nem kellene egy kereszténynek a saját erejéből élni.

2Timótheus 1,13–18.

13. Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, amiket tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.

14. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Szellem által.

15. Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az ázsiabeliek mind, akik közül való Figellus és Hermogenés.

16. Az Úr legyen irgalmas az Onésziforosz házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyellte;

17. Sőt, mikor Rómában volt, buzgón kerestt engem, meg is talált.

18. Az Úr adja meg neki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod.

Így ezeknek az Igéknek a hallása után olvasom a következő igeverset, amely a második fejezetnek az első verse, amely így hangzik:

2Timótheus 2,1.

1. Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben;

Tehát elhangzik ez az igever, amit nagyon sokszor olvastunk, hallottuk. Ezzel kezdődik a második fejezet, hogy te fiam, Timótheus, annak okáért, mondja az egyik fordítás, a másik fordítás úgy mondja, hogy ezért erősödjél meg a kegyelemben, a Krisztus Jézusban való kegyelemben. Miért mondja ezt itt Pál?

Pontosan azért, amilyen igeversek elhangoztak előtte. Összekapcsolja azzal az igesorral, amit előtte felolvastam, hogy erősödj meg a kegyelemben, mert ami velem történt, veled is megtörténik. Lesznek, akik elhagynak, lesznek, akik melletted állnak, lesznek, akik kigúnyolnak, lesznek, akik megvetnek, lesznek, akik üldöznek, lesz, aki pedig majd melléd áll. De te ezért erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben. Ezért tehát, annakokáért, mivel van üldözés, mivel van, aki elhagy, te azért legyél erős a kegyelemben! Az Úrral való bensőséges közösség és a bensőséges kapcsolat nélkül az emberek szétesnek, ha elhagyják őket, ha megbántják őket. Az emberek beledőlnek a saját kardjukba, akkor amikor egy keresztény testvérük olyat mond, amit nem gondoltak volna, vagy nem erre számítottak.

Amikor nincs meg ez az „erősen állok a kegyelemben a Krisztusban” állapotunk, akkor könnyen megborulunk, eldőlnünk, amikor üldözés ér, ha nem jól alakulnak a dolgok.

Mondhatod, hogy de hát én keresztény vagyok, tanítvány vagyok, akkor minden egyes körülménynek jól kell alakulnia, hisz erről szól az Ige, hogy akkor minden happy lesz és minden boldog lesz és minden csodálatos lesz, ha én mindent jól csinállok, akkor minden jól fog alakulni! Tényleg így van? Nem így van!

Nem a hitetlenség beszéde ez, maga Pál apostol a példa rá, maga az Úr Jézus a példa rá, Ő semmi rosszat nem csinált, mégis megosztotta az embereket. A leginkább megosztó személy, aki a földön élt, maga Jézus volt. Volt, aki imádta, volt, aki gyűlölte. Volt, aki leborult előtte és tisztelte és volt, aki azt követelte, hogy keresztre vele! Megosztotta az embereket. Pál apostol szintén így volt és ha te tanítvány vagy és az igazságot képviseled, a Jézust képviseled, veled sem lesz másképpen.

Meg fogod osztani az embereket. Lesznek, akik szeretni fognak, lesznek, akik megölelnek, lesznek olyan barátaid, akikkel szorosabb kapcsolatod lesz, mint az édestestvéreddel és lesznek olyan emberek, akik hazugságokat mondanak rólad, utálni fognak, gyűlölni fognak és üldözni fognak.

Nem lehetünk nagyobbak, mint a mesterünk – Jézus ezt mondta. Tehát erre fel kell készülni. Lehet erre készülni. Nem azt várjuk, hogy minél előbb valami hazugság terjedjen rólunk az interneten, de ha ez megtörténik, akkor mi van? Semmi, ha erősen állunk a kegyelemben. Ezt mondja itt Pál Timótheusnak: Te azért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben. Erősödjél meg! Erősödjél meg!

Nagyon sokan keresztényként buktak el, vagy vallottak kudarcot ez miatt. Talán többen, mint akármilyen más bűn miatt. Amikor Isten kegyelmében bízok, ez azt jelenti, hogy az Ő erejében bízok, az Ő munkájában bízok, abban bízok, amit Ő elvégzett és Ő az, aki középpontban van és nem én nekem kell megcsinálnom. Amikor az ember elkezd törvénykezni, elkezd arra figyelni, hogy majd én megmutatom, ezt így kell, én bebizonyítom, hogy ezt így lehet, én elég jó vagyok, én elég sokat imádkozok, én eléggé odaszánom magam, én, én, én, akkor a kegyelemből kiesik az ember, ahogy mondja a Galata levélben Pál.

Nem a bűn miatt esik ki az ember a kegyelemből, hanem az miatt, hogy elkezd önmagában bízni. Elkezd önmagában hinni, hogy én majd elvégzem, én majd megcsinálom. Gondolj a teremtés utáni eseményekre. Mi volt a nagy probléma Ádámmal és Évával? Pontosan ugyanez, hogy majd én eldöntöm, hogy eszek arról a fáról, vagy nem, nekem ne mondja meg Isten! Én majd tudom azt, hogy jó nekem, vagy nem jó.

Isten mit mondott? Ne egyél! Aki elfogadja, hogy amit Isten mond, az abszolút igazság mindig, örökkévaló igazság, ha értem, ha nem, alávetem magam annak, az megbízik Isten kegyelmében, hogy Ő ezt jobban tudja. Ha nem is értem, megteszem, mert Ő azt mondta és annak lesz egy jó eredménye. Amikor az ember elkezd saját erőből, saját kútfőből tenni dolgokat és rá lehet fogni az ördögre, rá lehet fogni a megtévesztőre, bárkire rá lehet fogni, lehet kifogásokat keresni, de a döntés akkor is a mi kezünkben van, vagy a mi szívünkben van. Mi döntünk, ahogy Ádám is önmaga döntött. Nem egy nagy mamuttal, vagy dinoszaurusszal jött a sátán, rálépve Ádám nyakára, hogy márpedig, ha nem eszel abból a gyümölcsből, akkor szétloccsantom az agyadat! Ádámnak volt döntési lehetősége és nekünk is van.

Amikor a kegyelemben bízunk, akkor Őbenne bízunk, amikor önmagunkban bízunk, akkor úton vagyunk afelé, hogy idővel egy nagyot essünk. Hála neki, hogy vissza lehet térni a kegyelemhez. De itt előre figyelmezteti Pál apostol Timótheust, hogy voltak, akik elhagyták és itt név szerint említ embereket. Olvasom még egyszer. Sok szó nem hangzik el. De te azért nem szeretnél egy ilyen felsorolásban benne lenni névsorolvasáskor, igaz? Így kétezer év távlatából is még a nevedet olvassák, hogy te milyen voltál, milyen rossz. Ugye? Itt ennek a két embernek a nevére rá van nyomva egy pecsét. Szörnyű dolog ez.

Úgy hívták őket, hogy Figellus és Hermogenés. Aztán ott van az Onésziforosz házanépe, róluk pozitívan nyilatkozott Pál apostol. Ebbe a kategóriába szeretnénk esni mi is, hogy Isten rólunk pozitívan nyilatkozzon. Lesznek, akik elhagynak, lesznek, akik szeretnek. Azt mondja itt Pál, hangsúlyozom még egyszer, te azért erősödjél meg a kegyelemben. A kegyelemben állni az azt jelenti,

hogy erős vagy. Kegyelemben állni az azt jelenti, hogy nem a saját erőnkben bízunk. Kegyelemben állni azt jelenti, hogy teljesen Isten kegyelmében bízunk. Olvasom a következő igeverset.

2Timótheus 2,2.

2. És amiket tölem hallottál sok bizonyság által, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek

Ahogy az előző igeverseknél is mondtam, ennél az igeversnél is állítom, hogy hiszem, hogy ez így van, hogy ezt nem csak Timótheusnak kellett megszívlelni Páltól, hanem nekünk is. Én hiszem azt, hogy ez nem csak a szolgálókra vonatkozik, hanem arra, hogy ez a tanítványságnak az egyik lényegi pontja, hogy megtalálni és megkeresni azokat a hűséges embereket, akikre rá lehet bízni azt, amit képviselünk.

A múltkor ihletetten a prédikáció közben kérdeztem meg töletek, hogy te tudsz-e úgy tekinteni magadra, látod-e magadat tanítványként? Látod-e azt, hogy te tanítvány vagy? Beszéltünk arról, hogy a tanítványnak milyen tulajdonságai, milyen jellemzői vannak, többek között az, hogy a tanítvány tanítványt nevel. Nem csak a pásztor neveli a tanítványt, nem csak az előjáró vagy az egyház vezető, vagy akárki nevel tanítványt, hanem a tanítvány, azaz te is képes vagy arra, hogy tanítványt neveljél. Látod-e magadat így?

Ha nem, akkor szélesítsd ki a látásodat és tegyél lépéseket ennek irányában, mert ha csak azt nézzük, hogy édesapa, édesanya vagy, akkor egy tanítványképző vagy, nem? Nem tanítod a gyermekedet jó dolgokra, az élet természetes dolgaira? Dehogynem. Ugyanígy tudod tanítani szülőként a gyermekedet Krisztus dolgaira is. Ha a gyermekeddel meg tudod tenni, akkor meg tudod tenni bárkivel. Mindenkiből nem lesz tanítvány, mindenki nem hajlandó odaszánni magát erre, mindenki nem hajlandó engedelmeskedni az Igének. Sokaknak kényelmesen elég csupán hívőnek lenni.

A tanítvány abban különbözik az átlagos hívőtől, hogy mélyebb az odaszánása, következetesebb, hajlandó alázatot öltetni magára és hajlandó áldozatot hozni és hajlandó az elméjét kitágítani arra, hogy márpedig én tanulni fogok azért, hogy taníthassak másokat. Tanulni fogok azért, hogy taníthassak másokat, hogy képes legyek arra, hogy másoknak átadjam azt, amit tudok.

Látom, hogy egykettőtöknek az elméjében a harc dúl, hogy de én nem pásztor, én nem tudok embereknek beszélni, én nem vagyok erre képes! Most talán nem vagy képes, de tedd magad képessé rá, mert ez a küldetésünk mindannyiunknak. Természetesen, aki prédikációban, tanításban, szolgálattévésben elől áll, talán neki ez könnyebb, de nincs az Igében ott az, hogy ezt csak az őt szolgáló ajándék teheti meg. Egymást tanítjátok-e? Egymásra hatással tudtok-e lenni? Igen.

Elmondok neked valamit, ezt a tanítványozást akkor is végzed, ha nem tudsz róla. Akkor is végezheted, ha nem tudsz róla, ha jól csinálod ezt. Tehát jól csinálva is nem tudhatsz róla és rosszul csinálva is nem tudhatsz róla. Ha hiszed, ha nem, ha tudod, ha nem. Az életed hatással van másokra, mert figyelnek téged. Ahogy éled az életedet, majd megyünk az Igében tovább, meg fogod látni, hogy nagyon sokszor a tanítványozás nem arról szól, hogy osztjuk az észet meg az Igéket a másikba tömjük bele tölcserrel meg tömőfával, hanem azzal az életvitellel, amit élünk, azzal mutatunk példát. Fel fogom olvasni neked, hogy Pál apostol így élt Timótheus előtt. Nem csak mondta neki az Igéket, hanem bemutatta és megélte a hitét egyszerűen, mint egy természetes ember és ezzel tanította őt. Ha ezt nem tesszük meg mi és nem vagyunk erre képesek, akkor mind az üzenetünk, mind pedig a cél, amit el akarunk érni, kudarcot vall.

Tehát tovább kell vinnie valakinek azt, amit hiszünk, amiben állunk. Tovább kell vinni, tovább kell adni. Nem őrizhetjük meg magunknak és nem lehet egy olyan képet kialakítani magunkról, hogy én leszek a nagy szolgáló, a nagy apostol, vagy a nagy evangelista, a nagy tanító és én majd rengeteg embernek prédikálok. Így el lehet érni ezeket, tízezret, akár százezret is, de amikor tanítványokat képzünk és a tanítványok továbbadva tanítványokat képeznek és az ő tanítványaik is tanítványokat képeznek, akkor ezek a számok megsokszorozódnak.

Egy generáció alatt nem tízezer embert lehet elérni, hanem százmilliót. Egyszerűen papíron levezettem magamnak és megdöbbenő. Ha évente két tanítványt nevelünk, olyan tanítványt, aki a következő évben megint csak nevel legalább egyet és aki majd még egyet és még egyet, nem tudtam

követni a sok krikszkrakszot a papíromon, egyszerűen össze kellett szorozni. Az a kép van bennünk, hogy én majd sok embernek prédikálok? Nem. Neveljünk tanítványokat és akkor a tanítvány meg neveljen tanítványt és ezek a tanítványok ti vagytok most itt. Úgyhogy kell egy elméleti megújítás, kell egy gondolkozásmódbeli formálódás.

De hát én nem vagyok olyan! Akkor változzunk! Változzunk együtt! Nekem is változnom kell, hidd el. Kell egy szemlélet és a növekedés így jön. Így jön a növekedés. Nem titok az, hogy a világban is vannak olyan szakmák, olyan ismeretek, olyan tudások, amik egyszerűen elvesznek, mert akik ismerték a szakma fortélyait, kihaltak. Így haltak ki szakmák, így haltak ki értékrendek, így haltak ki olyan dolgok, amelyek fontosak és értékesek voltak, mert nem volt, aki tovább vigye.

Nem tudom, hogy beszélhetek-e róla pár gondolatot, pár percet, de gondolj bele abba, hogy ez a modern világ, amiben élünk, ez mennyire nagy kényelmet ad nekünk úgy, hogy miközben évezredek óta keresztül az emberek túlnyomó többsége tisztában volt azzal, hogy hogyan működik körülötte a világ, hogyan kell földet művelni, hogyan kell állatot nevelni, hogyan kell egy szakmában helyesen részt venni, úgy manapság ez a tudás az emberek túlnyomó többségéből kiveszett. Csak azok, akik erre specializálódtak, csak azok tudnak állatot nevelni. Régen a faluban mindenki tudta azt, hogy ezt hogyan kell csinálni. Mindenki tudta, hogy a földeken hogyan működnek a dolgok.

Néha azon gondolkodom és ez csak egy fiktív dolog és zárójelbe teszem. Mi lenne, ha lenne egy olyan globális napkitörés, ami tönkre tenné az összes elektronikai berendezést? Néha álmodozom erről, hogy de jó lenne, megszűnne a Facebook, megszűnne a TikTok, nem lenne több tévé, nem lenne hűtő, nem lenne klíma. Gondolj bele, ha nem lenne áram, visszakerülnénk a középkorba technológiailag. Mihez kezdene a legtöbb ember? Lenne baj a világon. Nem? Lenne éhség meg lenne probléma. Tudod, ha nincs áram, akkor a földön a gépek sem fognak működni. Mert ahhoz, hogy a gázolajat, a benzint, vagy bármit előállítsák, ahhoz is áram kell. Tehát amíg a készletek tartanak, addig van, de utána lehetne a fénycsövet elővenni. Tudod mi a fénycső, amivel lehet barnulni? A kapanyél és akkor lehet barnulni a földeken természetes módon. Persze ez egy fikció, nem gondolnám, hogy ez lesz. Nem is várok erre igazából, csak így szoktam magamban gondolkodni, hogy egy csomó információ, egy csomó szakma, amire már esetleg ma nincs szükség, elhaltak, kihaltak azok a mesterségek.

De az Evangélium, ha a központi lényegét nézzük, ugyanígy el tud sikkadni, vagy nagyon fel tud erősödni. Tehát, ami miatt egy nagy-nagy ébredésben van az elmúlt százötven év mondjuk a világon a kereszténység, ez azért van, mert volt egy-két ember, aki ezt komolyan vette. Aki hajlandó volt arra, hogy azt mondja, hogy igen, Uram, ez lehetséges, én hiszem ezt, elfogadom ezt, megragadom – és a Szellem kiáradt. Nem Istenen múlik ez, nem a Szent Szellemen múlik. Nem Isten tartotta vissza a középkorban a Szent Szellemet, hogy csak legyenek sötétségben ezek, jó párszáz évig, nincs gondom rájuk! Nem volt senki, aki igazán ezt fel tudta volna mérni. Mindig megvoltak azok, akik tovább tudták adni, de azért most más hatékonysága van az Evangéliumnak, de ez még nem a csúcs, nem a minden, nem a teljesség.

Visszatérve az Igére, itt azt az utasítást adta Pál Timótheusnak, hogy mindenkor, minden hívőnek igazság ez:

2Timótheus 2,2.

2. És amiket tőlem hallottál sok bizonyság által, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

Ez a tanítványság lényege. Arra kaptunk elhívást, hogy a hitünket másokban is megsokszorozzuk. Ugyanebben a levélben Pál azt mondja Timótheusnak:

Timótheus 3,10–11.

10. Te azonban követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, kitartásomat,

11. Üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek Antióchiában, Ikóniumban, Listrában: minémű üldöztetéseket szenvedtem! de mindezekből megszabadított engem az Úr.

Itt kilenc kifejezést olvastam fel egymás után, hogy te azonban követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet. Ha hiszed, ha nem, a gyermeked követi a te hitedet, szándékomat, hosszútűréseidet, viselkedésedet, mint a az ő számára. Ha hiszed, ha nem, bejössz ide a gyülekezetbe és hatást gyakorolnak rád azok, akik itt vannak. Ha az imádatban, a dicsőítésben aktívan részt veszel és tényleg a szívedből imádod az Urat, bejönnek ide az emberek, és ők is ehhez fognak igazodni. Ha nem aktívan veszel részt benne, hanem passzívan és úgy tekinted, akár ezt a tanítást is, mint egy színházi előadást, akkor ehhez fognak igazodni azok, akik eljönnek veled, vagy akik melletted ülnek, túlnyomó többségben. Hatással vagyunk egymásra. Követted az életmódomat, kintartásomat, szeretetemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet. Amit Pál itt tanított, az nem csak az Ige volt, hanem az életmódja is. Ezt át kellett adnia másoknak. Átadta Timótheusnak és azt mondta neki, hogy te pedig add át másoknak.

Úgy hiszem, hogy ami felé az embereket vezetjük és ez a közösség erre hangsúlyt fektet jó ideje, az a személyes kapcsolat mélyítése. Ennek nem egy intellektuális dolognak kell lennie semelyikünkben, hogy itt a fejemben megtanulom, mit hogyan kell csinálni, aztán bizonyos pontokat összírok, hogy tíz pontban hogyan kell tanítványt nevelni és ezeket a pontokat kipipálva végigmegyek rajta és mindent megcsinállok. Nem gondolnám, hogy ez a központi része ennek, hanem egy olyan személyes közösség Istennel, ami egy mély kapcsolat, nem egy vallás. Nem vallásosság, nem megszokás, nem hagyományoktól függ, hanem egy mély személyes kapcsolat. De az a helyzet, hogy így tanítványt nevelni egy hosszú, kemény munka. Ilyenné válni nem lehet egyik napról a másikra, de még egyik évről a másikra sem, igazán elmélyültnek lenni sok idő és sok fáradságos erőfeszítés. Nem könnyű pálya így tanítványt nevelni.

A tanítványnevelés és a tanítványképzés egy olyan feladat, olyan munka – nevezzük így –, ami rengeteg időt vesz igénybe. Nagyon sok fáradságos, újra és újra megbeszélte, átbeszélte, tevékeny közösség, de erre vagyunk elhívva mindannyian. Ez az, amiről beszélt Jézus, hogy tegyetek tanítványokká minden népeket. Amit nem lehet megtenni egy igehirdetéssel, nem lehet megtenni három mondatban, öt percen, még öt órában sem, hanem sokszor fél órában, sokszor egy órában, sok ezer órában tud az ember tanítványt nevelni. Pál apostol nagyon sok időt töltött Timótheussal és elmondta neki, megmutatta neki, bemutatta neki, teret engedett neki, gyakorlatoztatta vele, utasítást adott neki, vigasztalta, bátorította, kiigazította, stb. Nagyon sok időbe telik ez. A 2. verset olvasom még egyszer:

2Timótheus 2,2.

2. És amiket tölem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

Bízd hűséges emberekre! Hűséges emberekre! Azért nem lehetséges az, hogy minden egyes hívőből tanítvány legyen, mert sokan ezen a ponton egyszerűen nem alkalmasak. Bocsánat, hogy ezt így mondom és ilyen nyíltan és ilyen kategorikusan, de sok ember egyszerűen nem hűséges. Tanítvány, vagy jó tanítvány csak abból lesz és csak az lehet, aki hűséges. Ennek a hűségnek itt nagyon sok összetevője van. A következő versekben elmond Pál apostol három területet, három típusú embert, mindegyikőjüknek alapkövetelmény a hűség.

Még ennél a mondatnál, hogy ha itt tartunk, azt mondja itt, hogy akik mások tanítására is alkalmasak. Mások tanítására azok alkalmasak, úgy gondolom, akiknél megvan egy minimális képesség arra, hogy hatékonyan kommunikáljanak. Ebben lehet fejlődni mindannyiunknak. Én is hiszem, hogy fejlődök ebben, sokkal jobb vagyok talán, mint évekkkel ezelőtt. Hogy máshogy fejtszem ki magam, kell lennie az emberben egy olyan beszédképességnek, ami nem intellektuális készség, hanem szívből jövő, elmondom őszintén, ami bennem van dolog. Ha ez nincs meg, akkor nem tudunk másoknak se bátorítást, se segítséget nyújtani. Olvasom a 3–7-ig, amelyben az ige-versek ezt mondják:

2Timótheus 2,3–7.

3. Szenvedd el velem együtt a nehézségeket, mint a Jézus Krisztus jó katonája.

4. Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, aki őt harcosává fogadta.

5. Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.

6. A fáradozó földművesnek kell a gyümölcsökben először részesülnie.

7. Fontold meg amit mondok; adjon azért az Úr neked megértést mindenekben.

A katona, a sportoló és a földműves példáját hozza itt Pál apostol ezt követően Timótheusnak. Azt mondja ennek a kis igesornak a végén, a 7. versben, hogy fontold meg, amit mondok, adjon az Úr neked megértést mindenben. Úgyhogy mi is fontoljuk meg ezt a pár igeverset, ami itt elhangzott, hogy vajon miért mondja a Szellem által Pál Timótheusnak, hogy figyelj oda a katonára, figyelj oda a sportolóra és figyelj oda a földművesre?

Kezdjük a katonával: szenvedd el velem együtt a nehézségeket, mint a Krisztus jó katonája. Először is olyan magatartást kell egy tanítványnak tanúsítania, mint egy jó katonának. Egy katonának más a hozzáállása az élet dolgaihoz, mint egy civilnek. Egy katona más gondolkodásmódban éli az életét, mint egy civil ember. Kicsit olyan ez, mintha azt mondanám, hogy egy tanítvány más hozzáállásban, más gondolkodásmódban éli az életét, mint egy hívő ember. A katona központi célja, ami a szeme előtt lebeg, az a nép, az a haza, az a család, az, akit védelmez. Akikért teszi azt, amit tesz. Ilyen egy katona! Nem a saját érdekeit nézi, nem a saját kényelmét nézi, hanem valaki másért él. Szendvedd el velem együtt a nehézségeket, mint Jézus Krisztus jó katonája.

Nem volt túl jó, amikor én katona voltam, de hálát adok Istennek, hogy lehettem katona békeidőben. Volt egy csomó olyan része, ami nagyon nem volt kényelmes. Páran mosolyogtok, akik voltatok katonák itt, férfiember. Nem volt jó, kényelmetlen volt. Nemszeretem dolog volt, de kellett csinálni. Nem hivatásos katona voltam, hanem sorállományú, természetesen, akkor ez még kötelező volt, de egy olyan katona, aki hivatásszerűen katona, tehát ezt választja, hogy én katona akarok lenni, az a katona önként vállalja a nehézségeket. Önként vállalja azt, hogy esőben, sárban menetel. Önként vállalja azt, hogy az őrtoronyban ott ül órákat feszült figyelemmel egy dologra figyelve csendes magányában. Önként vállalja azt, hogy megvédelmezi az élete árán is azokat, akiket szeret, vagy a földet, a hazát. Ezt vállalja és erre utal itt Pál apostol, amikor a tanítványságról beszél, hogy legyél olyan, mint Krisztusnak egy jó katonája. Egy katona élete nem a sajátja. Egy katona hisz az olyan ügyekben, amik fontosabbak nála. Egy katona hisz abban, hogyha van egy háború, akkor azt meg kell nyerni azért, mert akkor ez jobb lesz a családomnak, a hozzátartozóimnak, a nemzetemnek, megvédem a földünket, stb.

Ha nem lettek volna ilyen katonák, magyar katonák akár a magyar történelemben, akkor mi ma nem lennénk itt. Ha nem lettek volna forradalmak, amikor a magyar földet, a magyar nemzetet, a magyar embereket megvédik emberek ezzel a hozzáállással, mi most nem lennénk itt. Minden nemzetben meg lehetnek ezek és példaként hozza ezt Pál, mint Krisztusnak jó katonája. Mi elsősorban, azon túl, hogy védhetjük a hazát és a családot természetesen, mi Krisztus ügyét védjük. Krisztus ügyét képviseljük és Isten királyságát mozdítjuk előre. Isten királyságáért teszünk és Isten királyságáért dolgozunk, mint egy jó katona. Nem a magunk érdekét nézve, nem a magunk kénye kedve szerint, ahogy ez nekem kényelmes, hanem alávetésben. Egy katona elviseli a megpróbáltatást, mert az ügyet nézi. Egy katona nem figyel az érzéseire, az érzelmeire, egy katona nem figyel a fájdalmaira. Egy katona feláldozza a saját kényelmét és a saját szükségleteit. Egy katona, ha kell, feláldozza a saját életét. Azért, amiért ő katona.

2Timótheus 2,4.

4. Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, aki őt harcosává fogadta.

Tehát egy katona nem foglalkozik olyan mindennapi dolgokkal, amikkel a civil emberek foglalkoznak, hanem azzal foglalkozik, ami az ő feladata és minden mást háttérben tart. Neki is van felesége, neki is van háza, neki is van otthon kutyája, neki is van otthon mindenféle hobbi, de amikor ő katona, akkor azzal foglalkozik, amivel foglalkoznia kell és háttérbe teszi még a családot is, ha kell. A kutyáját is, a hobbiját is, a kényelmét is, mindenét. Azért, mert ő katona. Miért teszi? Az

ő érdekükben. Nem azért, mert nem szereti őket, hanem az ő érdekükben. Erről beszél itt Pál, hogy fontold meg, amiket mondtam. Úgyhogy most megfontoljuk, hogy milyen egy katona, és megfontoljuk, hogy mi milyenek vagyunk. Egy katona a hivatásának él mindenek felett. Nem hálózza be őt az élet mindenféle dolga, mert elkülönített életet él, azért a célért, azért a dologért, amiért ő katona. Egy katona nehézségek között is hűséges. Egy igazi katona a fronton nem mondja azt, hogy hideg van, esik az eső, befolyt a nyakamon a víz, haza akarok menni, anyu! Nem akarom kifigurázni azokat, akiknek inukba száll a bátorságuk. Főleg úgy, hogy békeidőben voltam katona, és nagyon jó, hogy nem röpködtek golyók mellett, meg nem robbantak bombák. Tehát ne értse félre senki, mert nem viccelődni akarok ezzel, de egy jó katonának, egy hűséges katonának van egy hozzáállása. Egy olyan eltökéltség van benne, amit nem ingat meg az a körülmény, hogy meghalnak mellette emberek, hogy a bunkerben kell neki aludni és nem lehet hetekig mosakodni és fürödni és nem tud borotválkozni.

Az a helyzet – ezt fölírtam magamnak, mert eszembe jutott, miközben készültem –, hogy a katona kiképzője, az olyan kiképző, aki maga is megcsinálja, ha kell, azt, amit tanít. Azért írtam ezt föl magamnak, hogy a tanítás, a fegyelmezés, meg mindenféle olyan dolog, amit mi teszünk, vagy elvárunk másoktól, nem szabadna elvárni olyat senki mástól, amit mi magunk nem teszünk meg. Ha magasak az elvárásaid másokkal szemben, hogy nekik hogyan kellene viselkedniük, mit kellene csinálniuk, akkor ezt nem nyomásként kell rájuk tenni, hanem be kell mutatni, hogy te hogyan csinálod ezt. Nem kell az embereket fejbe vágni, hogy mennyit kellene imádkozni, mennyit kellene Bibliát olvasni, hogyan kellene alkalmakra járni, mit kellene csinálni. Mutasd meg! Te legyél példa ebben! Lesznek, akik követni fognak? Igen! Lesznek, akik nem fognak követni? Olyan is lesz! Úgyhogy nem szabadna másoktól elvárunk azt, amit saját magunktól sem várunk el.

2Timótheus 2,5.

5. Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.

Itt a sportolóra utal az a görög szó, ami a küzdelemről beszél. Pál intette Timótheust, hogy törvénytisztelő legyen, szabálykövető legyen. Egy sportoló csak akkor kap érmet, ha tisztességes módon versenyez, ha nem doppingol, ha nem löki le a másikat a nyeregből lovaglás közben, vagy amikor megy biciklivel egymás mellett két versenyző, nem rúgja ki az egyik a másik alól a biciklit. Tehát, ha tisztességesen csinálja azt, amit csinál, akkor kap elismerést.

Ha lenne idő, szívesen beszélnék arról, hogy micsoda butaságok hangoztak el az olimpia idején arról, biztos olvastátok, hogy a sport mennyire istenellenes, mert ott versengenek az emberek és nem szabad versenyezni. Fogtam a fejem, hogy jaj! Szabad sportolni! Legyen most ennyi elég. Nyugodtan lehet sportolni és a sportban lehet versenyezni, de ezt majd egy másik alkalommal kibontjuk, ha lesz erre idő.

Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. Azt hiszem, hogy amikor itt Pál felhívja a figyelmet a sportolásra, ezzel azt is mondja, hogy legyen olyan fegyelmezett a tanítvány, mint egy sportoló. Legyen olyan figyelmes és összpontosító elméjű, ami képes arra, hogy kontrollálja az elméjét és a testét is. Tehát fegyelmezze az ember az elméjét, mint ahogy egy sportoló is megteszi ezt. Ha valaki sportol és eredményt akar elérni, nem lehet kicsapongó az életvitelében. Nagyon szigorú, következetes étrendet, napirendet, edzésmunkát kell elvégezni és a sportolónak is, aki magas szinten űzi a sportágát, nagyon sok mindenről le kell mondania. Nem ihat akármit, nem ehet akármit, nem maradhat fent sokáig tévézni, korán kell kelnie, hamar le kell feküdnie, magára kell erőltetnie ezt és az elméjét is összpontosítania kell. Mennyire tetszett, amikor nyáron volt az olimpia, a női kardválogatott versenyzett és nagyon jó eredményt értek el. Végig, reggeltől estig több mérkőzést játszottak a páston és nem lehetett menet közben bármit csinálni. Egyik mérkőzés a másik után és a végén az egyikőjük azt mondta, amikor véget ért a verseny, hogy na, végre most már mosolyoghatok! Megkérdezte a riporter, hogy miért, munka közben nem lehetett mosolyogni? Nem, összpontosítanom kellett arra, amit csinálok. Nem mosolygok, nézelődök, hanem arra összpontosítok, amit csinálok. Most nem a mosollyal van a baj, hanem a lényeg, a hangsúly azon van, hogy összpontosítás. Amikor egy sportoló csapatban, vagy egyéni sportágban is ver-

senyez, akkor nem nézelődik, nem azzal foglalkozik, hogy ki mit kiabál, hanem arra összpontosít, amit végez.

A tanítványnak mire kell összpontosítania? Arra, amit végez. Nem a bekiabálóknak, meg az internetes fröcskölődőknek kell az energiánkat szétszórni. Ez egy nagy lecke! Sokan arrogánsnak és tiszteletlennek tartottak régebben, pár évvel ezelőtt, hogy nem válaszoltam a levelükre, de nekem nincs energiám, időm, meg kedvem se az ilyen dolgokra, ahogy megfogalmazták, ahogy elmondták, az a kritika, az a vádlás, az a kárhoztatás, ilyenre nem válaszolok, nekem nincsen se időm, sem akaratom ezzel foglalkozni. Az erőmet nem arra összpontosítom, hogy a buta, lényegtelen, szentségtelen vitatkozásokat folytassak bárkivel, aki amúgy sem akar megváltozni és amúgy sem akar semmit sem, csak hogy elmondhassa a véleményét. Nem, törlés és megszabadultam. Nem azt mondom, hogy mindenkivel ezt kell tenni, minden levéllel, meg minden kritikával, de az energiánkat nem pazarolhatjuk szanaszét.

A keresztényeknek nem kellene kevesebbet tenniük, mint amit tesznek a katonák, vagy amit tesznek a sportolók. Nem kellene kevesebbet csinálnunk!

2Timótheus 2,6–7.

6. A fáradozó földművesnek kell a gyümölcsökben először részesülnie.

Egy igazán jó igever!

7. Fontold meg amit mondok; adjon azért az Úr neked megértést mindenekben.

A földműves vajon miért van itt ebben a felsorolásban? A földműves hogy jön ide a katonához, meg hogy jön ide a sportolóhoz? Hogy jön ide a tanítványsághoz a földműves? Gondolkozzunk ezen együtt. A földműves nem lát azonnal eredményt, amikor elülteti a magot a földbe. Sőt a magültetés előtt is már dolgozik. A földműves hosszútávon gondolkodik és hittel néz előre. Lehet tanulni egy földművestől. Legyen olyan hited és olyan türelmed, mint egy földművesnek. A földműves sok-sok kemény munkát végez, mielőtt látható eredményt érne el. Ezért van itt ez a példa. Ezért is van itt ez az egy kis mondatocska a Timótheusnak adott utasításban. Nem zavarhatnak meg bennünket a pillanatnyi hullámvölgyek, a pillanatnyi visszaesések, a pillanatnyi rosszul elsült dolgok, vagy nem úgy jönnek össze a dolgok, ahogy mi szeretnénk. A földműves hosszútávon gondolkodik, előre tekint. Hittel néz akkor is, amikor esik az eső tavasszal és akkor is, amikor nem esik az eső tavasszal. Előre néz, jó reménységgel van. El kell ültetni az Ige magját az emberek szívébe, mint tanítvány és bízunk kell abban, hogy az Ige idővel megteszi a hatását és meghozza a maga gyümölcsét.

Nagyon sok emberrel kapcsolatban nagyon sok ideig kell hitben és türelemben lenni, amíg kifomálódik bennük a Krisztus, ahogy ezt Pál nagyon szépen megfogalmazta. Nem tudom, te hogy vagy ezzel, de Istennek felém nagyon-nagyon sok türelmet kellett és kell a mai napig tanúsítania. Nagyon hálás vagyok neki azért, hogy ennyire türelmes velem. Halleluja! De ezt veled is megteszi! Ez példa is, hogy nekünk is ezt kell megtennünk másokkal, türelmesnek lenni, táplálni, öntözni, magot vetni. Ehhez hit és türelem kell. Ehhez elköteleződés kell. Ehhez az kell, hogy az ember levegye a figyelmét arról, amit éppen aktuálisan lát. Ehhez az kell, hogy az emberben legyen egy jövőkép.

Lesznek, akik a szónak a szép értelmében ezt meghálálják és tanítvánnyá válnak és lesznek, akik nem. Az ember sokat tanul azzal kapcsolatban, hogy kibe fektessen időt és energiát. Abba fektess időt és energiát, aki hűséges, aki lojális, aki kitart, aki ott van. Mert időpocsékolás, időpazarlás olyan embert tanítványozni, aki nem hajlandó azonosulni azzal, amit te gondolsz, vagy mondasz. Akinek csak egy másodlagos időtöltés az, hogy beszélgettek egymással. Tehát, aki nem lojális hozzám, vagy hozzánk, szeretjük nagyon, csak egy másik kategóriába esik a tanítványság témakörében. Szeretjük nagyon azokat, akik néznek minket, akár névvel, akár név nélkül, üzenetet küldenek, szeretjük azokat, akik más közösségekben aktív résztvevők és megvan ott a helyük, szeretünk benneteket. De ezzel azt gondolom, hogy nincsen probléma, mert a szeretetünk mindenki felé egyforma, vagyis igyekszünk ezen, de akivel mély, bensőséges, tanítványi kapcsolatban akarunk kerülni, azok ti vagytok, akik itt vagytok. Ezt javaslom nektek is, hogy ne a tizenötödik akárkivel töltsél nagyon sok időt, hacsak nem az Úr azt mondja. Ezzel zárom.

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com